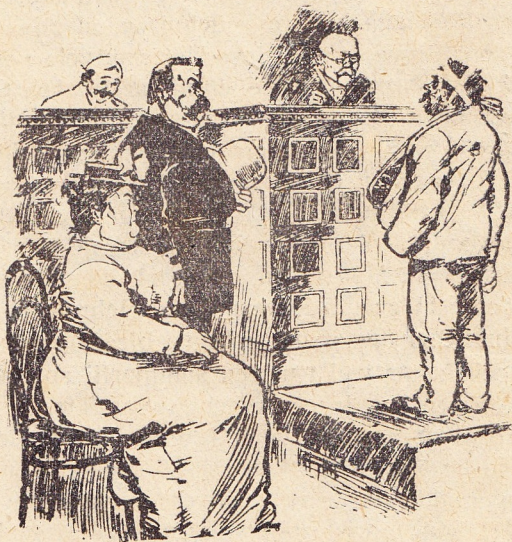

Zinsverbijstering.

Rechter. — Gij hebt dus uw buurvrouw mishandeld ?

Beschuldigde. — Ja mijnheer, maar ik handelde in een oogenblik van zinsverbijstering !

Rechter. — Hoe legt gij dat uit ?

Beschuldigde. — Bezie haar gezicht, mijnheer, en kijk hoe ik zelf toetakeld ben. Moest ik niet een vlaag van waanzin hebben om haar aan te vallen ?

Uit den ouden tijd.

Een vreemde heer moest met de diligence mee, zoo'n bommelwagen, waarin men reisde ton er nog geen treinen of trams waren.

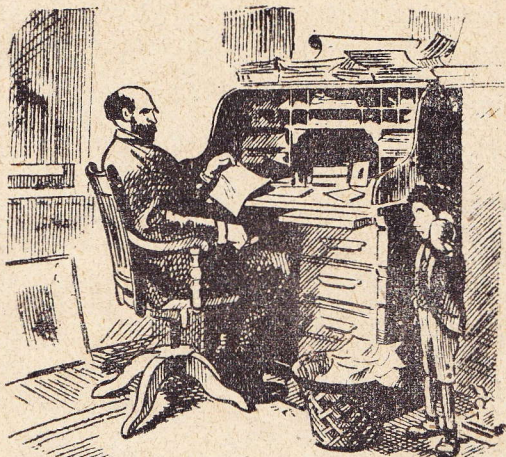
— Eerste, tweede of derde klas? vroeg de koetsier.

Er was maar één klas, tenminste de heele wagen vormde maar één afdeeling. Doch de reiziger vroeg geen uitleg en zei op goed geluk « Eerste klas ». En hij stapte in. De diligence vertrok. 't Was tusschen Oudenaarde en Ronse en de weg rijst en daalt daar. Aan een berg begreep de vreemde reiziger

het verschil in klas. De koetsier hield stil, trok het deurtje open en riep : « Eerste klas-reizigers, blijft zitten; tweede klas stapt uit en wandeldt den berg op, derde klas helpt den wagen omhoog duwen ! »

Dat herinnert me aan den koffiemolen, die twintig jaar geleden, tusschen Roeselare en Ieper reed. Die koffiemolen was een treintje, een « Belpair », waarvan lokomotiefje, goederenafdeeling en reizigersafdeelingen (drie klassen) één blok vormden. En aan de hoogte van Zonnebeke gebeurde het meermalen, dat het treintje den berg niet op kon. De vrouwen en kinderen mochten dan blijven zitten, maar mannen van goeden wil stapten uit, en hielpen den koffiemolen weer in gang steken. « Djoef-djoef », zuchtte 't lokomotiefje, en als er beweging kwam, sprongen de reizigers weer op den trein. Dat was in den tijd, toen daar ook « gemengde treinen » reden, half « marchandise », half reizigerstrein. Aan de tusschenstaties moest ge maar geduld toonen, want dan werd er gemanoeuvreed...

Zijn wekkerklok.

Patroon : Wel, Jan, weer eens te laat !

Buzeeljongen : Ik heb mij verslapen, mijnheer.

Patroon : Hebt gij dan geen wekkerklok ?

Bureeljongen : Ja, maar ze loopt altijd af, als ik nog slaap, mijnheer !...

Om te lachen.

De redeneering van den Boschkanter.

Trifon was een onverbetelijke wildstrooper of pensjager... Hij wilde maar niet gelooven, dat een jachtwet rechtvaardig kon zijn. God had konijntjes, hazen, patrijzen geschapen, toen er nog geen kasteelheeren bestonden, zoo beweerde hij. « De wind waait voor iedereen, de zonne schijnt voor ons allemaal, als op den baron regent, vallen de druppels ook op mij... en hazen en konijnen dragen niemands eigendomsbewijs in hun pens ». Zoo redeneerde Trifon.

Op een zekeren dag kwam hij den baron tegen en Trifon was juist te wege naar huis met een vetten haas.

— Ha, gaillard ! riep de baron op zijn kasteel-Vlaamsch, gij hebt dienen haase in mijnen busch gepakt...

— Ik heb hem geschoten, mijnheer de baron.

— Ja, kij hebt pief, poef, paf kedaan in mijnen busch !

— Ik heb geen bosch, zoo ik moet wel in dat van een ander gaan. Hoe komt gij aan dat bosch, mijnheer de baron ? Hebt ge het gekocht ?

— Ah, non... ik hebbe dienen busch gekrijg van mijnen papa.

— Geerfd ?

— Ja.

— En uw papa ?

— Ah... hij heeft dienen busch geerfd van mijn grand-papa.

— Ja, ja, ik versta dat, mijnheer de baron, maar uw grand-papa, waar heeft hij dat bosch gehaald ?

— Ook geerfd van zijn papa...

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer de baron, 't is misschien al te *kurieus*, maar die papa weer, hoe kwam die aan het bosch ?

— Maar, kij verstaat datde toch... altijd van de papa... tot aan den eersten papa kekrijgd...

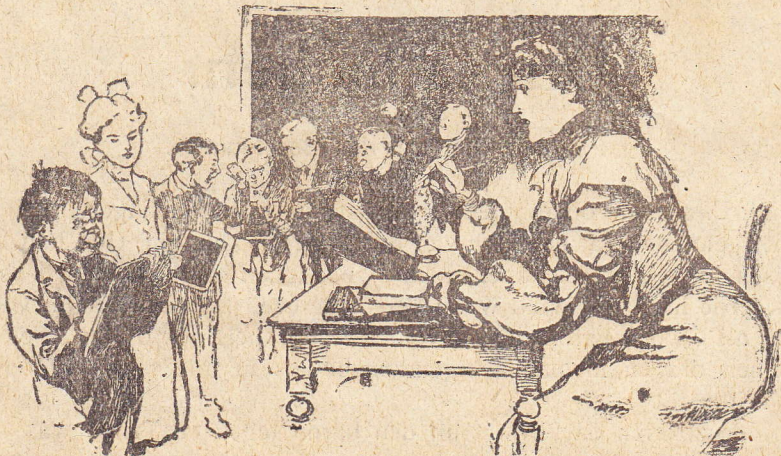
— Geerfd ?

— Ja, c'est ça...

— Maar dan de eerste papa of grand-grand-grandpapa, mijnheer de baron, waar heeft die het bosch gehaald ?

— Ah... die heeft daarvoor gevekt..., naturellement.

— Nu, zijn we er, mijnheer de baron ! riep Trifon. Ewel, wij gaan er nu ook voor vechten en hij gaf 't baronnetje een stamp onder zijn broek en zette zijn jacht voort.

Onderwijzeres. — Jan, veronderstel dat uw vader van een nicht 2000 frank erft en 1000 van een neef. Hoeveel zou hij hebben ?

Jan. — Niets, want moeder houdt de beurs.

Doe dan uw best.

Stan was al tien jaar getrouwd, maar op zes weken na, was het ook tien jaar ruzie geweest thuis. Stan had daar veel verdriet van. Nu, we moeten het bekennen, hij had een lastige vrouw en ze verdiende den naam van huisplaag. Zekeren avond was Stan op bezoek bij een vriend, die met zijn echtgenoot heel goed overeenkwam. Stan was jaloersch. Zie, dat moest toch een aangenaam leven zijn ! Toen hij vertrok liet zijn vriend hem uit.

— Wel, zei Stan aan de deur, ik heb een plezierigen avond gehad... Geen ruzie. Hebt gij nooit last met uw vrouw ?

— O, neen, antwoordt de vriend.

— Maar hoe doet ge dat, om altijd in vrede te leven ?

— Wel, dat is gemakkelijk genoeg; ik ben altijd vriendelijk tegen mijn wijffe en geef haar dikwijls een kus. Probeer dat ook eens.

En Stan met nieuwe hoop naar huis ! Nu had hij 't vast. 't Was waar ook... hij had al in langen tijd zijn vrouw niet meer gekust. Maar hij wilde het nu doen. 't Zou juist zijn, als in den tijd, toen ze nog vrijden.

Hij komt aan zijn huys en belt. En zijn vrouw doet open. Stan valt haar om den hals en drukt haar een ferm pieper, zooals ze in West-Vlaanderen zeggen, op elke wang. Maar zijn vrouw begint te weenen en te gillen.

— Maar wat is er, wat is er, mijn lieveke ? vraagt Stan verschrikt.

— O, vandaag gaat alles mis ! snikte ze. Ik viel in de kamer en brak de schoonste vaas. De hond trok al het lijnwaad van de bleek, de meid is wegge-loopen en tot slot van den dag, komt gij dronken thuis.

— Ik dronken, mijn schatje ?

— Wel ja, anders zoudt ge mij niet kussen en lieveke en schatje noemen. Toen verloor Stan allen moed op beterschap...

Hij zou blijven wachten.

Kwispel zei altijd aan zijn vrouw, dat hij eens voor zaken weg moest, maar rap thuis zou zijn. En dan verdoofde hij in een herberg en trok den laatsten weg. Op een avond kwam hij weer uit de « Gouden Krone » en hij had voorzeker veel zaken gedaan, want de nu leege straat was nog te klein voor hem. Kwispel botste van den eenen lantaarnpaal tegen den anderen. « Pardon, meneere », stotterde hij telkens. Maar als dat nu zoo reeds 8 of 10 keeren gebeurd was, geraakte hij 't spel moe; hij zette zich op het gaanpad, en grommelde : « we zullen maar best wachten totdat die processie voorbij is ».

Een voorstel.

Een elektrische tram te Antwerpen zat geheel vol... Ja er was zelfs geen staanplaatsje meer. En toch drong een jonge vrouw nog door. Het platform was geheel bezet. Maar de menschen maakten zich zoo dun mogelijk en de vrouw geraakte zoo in het deurgat... En voort reed de tram. Iederen keer, dat

de tram een sprongetje vooruit deed, viel de vrouw terug en dan kwam ze terecht in de armen van een dikken mijnheer, die op het platform stond.

Toen dat nu voor de vierde maal gebeurd was, zei de mijnheer kalm :

— Verschooning, madam, maar zoudt ge niet beter in mijn armen blijven

Een slaapmiddel.

Wiebel leed aan slapeloosheid. Hij had allerlei middeltjes geprobeerd, maar 't hielp niets.

Een vriend raadde hem aan, zoo gauw hij in bed lag, te gaan tellen. Dan zou hij zeker spoedig insluimeren.

En den volgenden dag vroeg de vriend : « Hebt ge mijn raad gevolgd te tellen, tot ge in slaap vielt ? »

— Ja, zei Wiebel, en ik telde tot 26400.

— En toen vielt ge in slaap ?

— Neen, 't was ochtend en tijd om op te staan.

Een slimmerik.

— Jantje, zei moeder, toen gij uw vijf karamels met uw zuster verdeeldet, gaaft gij er haar dan drie ?

— Neen, moeder ! Het was geen paar, dus ik at er een op, alvorens ik ze begon te verdeelen.

Ge moet u kunnen behelpen.

Luybrechts had zijn spiegel gebroken, en toen hij zich moest scheren, stond hij daar te gapen. Scheren zonder spiegel is geen ding ! « 't Is niks, » zei Luybrechts, « 'n mensch moet slim zijn in de wereld », en hij nam zijn portret van den wand, zette 't vóór zich, en begon te scheren.

Een vergissing.

Krop was te Brussel. In 't hotel waar hij gewoonlijk afstapte, was er geen plaats meer om te slapen. « Er was nog wel een bed voor twee », zei de groom, « maar er ligt al een neger in ». Krop, die in geen klein gerucht verschoot, aanvaardde de plaats n° 2. « Maar », zei hij, « 'k moet gewekt worden, morgen, om 6 uur, en vooral, mijn zwarten kameraad niet wakker maken ! » 't Werd beloofd, en Krop sliep den slaap der gelukzaligen bij zijn ronkende « neger », die niet eens den bedgenoot gewaar werd.

Rond middernacht echter schoot de neger, die « voyageur » in schoenblik was, wakker, en toen hij dat wit wezen zag, vond hij niks beters dan maar stillekens Krop zoo zwart te smeren als hijzelf geboren was. Krop snorkte door...

's Morgens, op het gestelde uur, werd hij gewekt. Voorzichtig kroop hij er uit. Maar toen hij aan zijn lavabo zich meende te wasschen, en in den spiegel keek, viel hij haast omver van verschot.

« Die stommelingen », bromde Krop, « 'k heb het hun tot driemaal toe gezegd, dat ze niet mochten missen, en nu hebben ze toch dien neger gewekt in mijne plaats, want hij staat hier voor de waschtafel ».

Een goede afspraak.

Karel ging naar een kinderfeest. Zijn moeder deed hem beloven dat hij, indien het na afloop van het feest mocht regenen, niet te voet zou thuis komen maar een rijtuig zou nemen. Het geld er voor gaf zij hem mee. In den loop van den avond begon de regen te stroomen en mama verheugde zich, dat zij alles zoo goed met haar jongen had afgesproken. Met dat al komt Karel om tien uur druipnat in huis. « Wat is dat nu ? Ik had u gezegd een rijtuig te nemen ! » « Dat heb ik ook gedaan, moeder. Maar ziet ge, als ik met u eens rijd, moet ik altijd binnenin zitten. Nu ik alleen was, heb ik bij den koetsier op den bok gezeten. 't Regende wel een beetje, maar 't was toch zoo plezierig ».

Waarom.

Een kapitein exerceerde eens met zijn manschappen en berispte den onderofficier over zijn onhandigheid. « 't Is schiande », riep hij uit, « noem mij maar gerust een ezel ! »

De onderofficier meende niet goed verstaan te hebben, en zelfs toen de kapitein zijn bevel herhaalde, durfde hij het scheldwoord niet uitspreken.

« Dadelijk zeg ik u ! » beval de kapitein.

« Nu als 't moet : ge zijt een ezel ! »

« Juist zoo ! » hernam de officier, « maar weet ge nu waarom ik een ezel ben ? Omdat ik u tot onderofficier bevorderd heb ».

Een Raad.

Jan (tot de herbergbazin). Triene zoudt gij meer bier willen verkoopen ?

Bazin. Ha zeker, Jan, hoe meer, hoe liever !

Jan. Wel, Triene, neem grooter glazen en schenk ze vol !

De twee slimste smeden.

Een rijk heer kreeg aan beide zijden van zijn woning een smidse. Nu had hij door het vreeselijke geweld dag noch nacht eenige rust meer. Toen het niets hielp of hij beide smeden al smeekte toch een beetje zachter te hameren, begon hij hun allerlei voordeeltjes te beloven, indien zij maar wilden verhuizen. Eindelijk, na hun goede sommen te hebben toegezegd, sloegen de twee smeden toe : nu, dan zouden zij verhuizen. In zijn overgroote blijdschap over hun aanstaand vertrek, bood de heer hun nog een afscheidsmaaltijd aan. Op het einde van het maal, nadat zij zich ter dege te goed gedaan hadden, vroeg de gastheer hun, waar zij nu voortaan van plan waren te gaan wonen ? « Wel mijnheer », zei een hunner, « Jan komt in mijn huis en ik ga in 't zijne. Zoo verhuizen we allebei, om u piezier te doen ! »

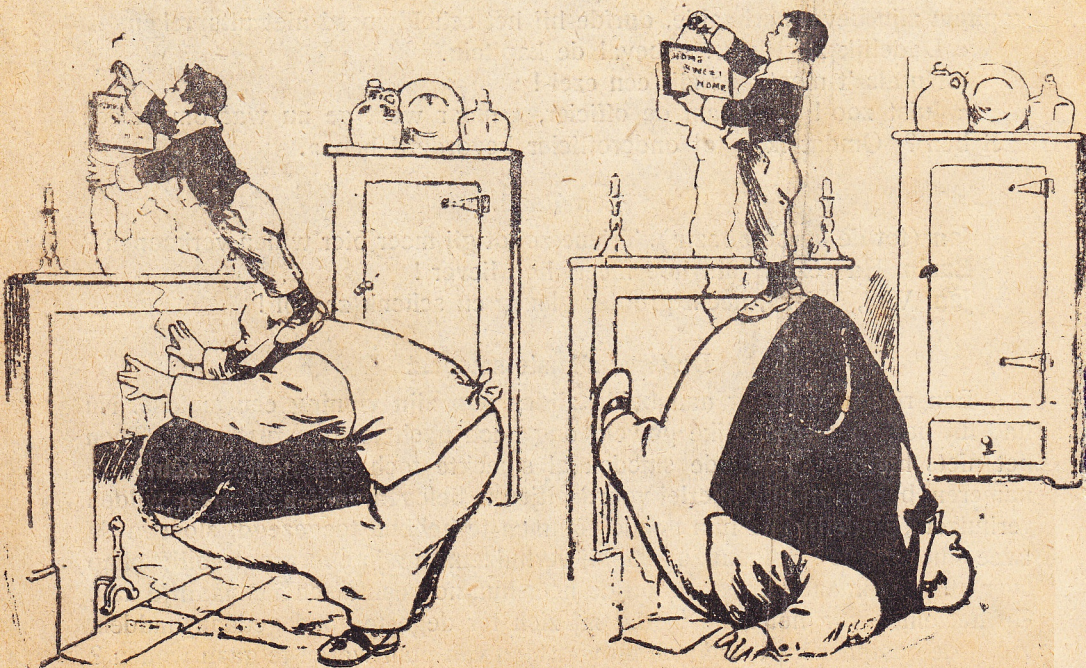
WEKELIJSCH E RAADSELPRIJSKAMP.

1. Welk kledingstuk kunt ge maken van $\frac{1}{4}$ baal, $\frac{1}{4}$ riem en $\frac{3}{4}$ boek ?
2. Het eerste deel vindt men in eene school; het tweede deel is eene vrucht, en het geheel is geld.
3. Voeg bij een woord, dat omgekeerd hetzelfde blijft, een letter en ge krijgt een deel van een kerkklok.
4. Wanneer men in een lichaamsdeel van een dier, de r verplaatst, krijgt men een deel van dorp of stad.
5. Mijn geheel is een vogel : mijn eerste deel is een nuttig dier, mijn tweede eet ge gaarne.

Oplossingen worden verwacht tot en met 18 November aan dit adres :
J. VAN DER MEULEN, Antwerpsche Steenweg, 55, CONTICH.

Onder de goede oplossers worden tien boeken verloot als „De Dood in Vlaanderen”, „Graf aan de Zee”, „De Vlaamsche Bosfkerel”, „De pastoor van Lapscheure”, „De Dochter van den Smokkelaar”, „Het Maagdeken van Meesen”, enz....

Oplossingen buiten tijd of niet aan 't juiste adres opgestuurd, komen niet in aanmerking.

Gij moet u kunnen behelp . .

N^r 1. Prijs 35 cent. — Abonn. per jaar 20,80 fr.

4 November 1922.

'T VLAAMSCH GEZIN

Geïllustreerd Weekblad

Redactie-Uitgave : Gebr. HANS, Contich.

Filips Van Artevelde

en andere verhalen

door A. HANS

